

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/47/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120435408
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:6120435408.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu 365.bank, a.s., so sídlom Bratislava-Staré Mesto, Dvořákovo nábrežie 4, IČO 31 340 890, zastúpeného Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Bratislava-Staré Mesto, Dvořákovo nábrežie 8A, IČO 47 232 471 proti žalovanej C. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., A. XXX/XX, zastúpenej JAKUBIS & PARTNERS s.r.o., so sídlom Bratislava, Zámocká 36, IČO 50 990 365 o zaplatenie 2300,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 13Csp/5/2021-117 zo dňa 09. júla 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiadna zo strán **n e m á** na náhradu trov odvolacieho konania **p r á v o**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2300,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2300,- eur od 27.03.2020 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku /výrok I./ a rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 43,12% /výrok II./. Na odôvodnenie tohto rozsudku uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 8086,06 eur, úroku z omeškania 5% ročne zo sumy 6053,72 eur od 27.03.2020 do zaplatenia s odôvodnením, že uzavrel so žalovanou zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej poskytol žalovanej úver 10.000,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť dohodnutým spôsobom. Svoju povinnosť nesplnila, preto žalobca vyhlásil úver za predčasne splatný k 17.07.2018. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaná zaplatila dňa 26.03.2020 sumu 80,- eur.

2. Súd vykonal v spore dokazovanie, z ktorého zistil, že dňa 27.08.2014 uzavrela Poštová banka, a.s. (žalobca) a žalovaná zmluvu o úvere lepšia splátka, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej a spoludlžníkovi spotrebiteľský úver vo výške 10.000,- eur, s dobou splácania 84 mesiacov, termínom konečnej splatnosti úveru 20.08.2021 a výškou mesačnej úhrady 181,- eur, fixnou úrokovou sadzbou 12,9% ročne, RPMN banky 13,69%, priemernou RPMN na trhu 10,86% ročne, celkovou čiastkou, ktorú mala žalovaná zaplatiť 15.203,31 eur. Prvá splátka úveru bola splatná dňa 20.09.2014. Z výpisu úverového účtu žalovanej vyplýva, že úver bol vyčerpaný v sume 10.000,- eur a žalovaná uhradila na splatenie úveru celkom sumu 7.700,- eur. Výzvou na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 20.06.2018 žalobca vyzval žalovanú a spoludlžníka v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na úhradu pohľadávky banky viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 751,- eur (omeškané splátky 724,- eur a poplatok 27,- eur) v lehote 15 dní od doručenia výzvy a upozornil ich, že ak nedôjde k úhrade vyššie uvedenej dlžnej sumy záväzku, žalobca je oprávnený vyhlásiť úver predčasne splatným a žiadať od nich úhradu celej úverovej pohľadávky. Výzvu odoslal žalobca dňa 21.06.2018. Výzvou na úhradu dlžnej sumy zo dňa 17.07.2018 vyhlásil žalobca predčasnú splatnosť predmetného úveru ku dňu 17.07.2018. Zároveň vyzval žalovanú a spoludlžníka na úhradu dlžnej sumy 6.463,11 eur v lehote 10 dní. Žalovanej

bola výzva odoslaná dňa 18.07.2018. Žalobca podal na Okresný súd Banská Bystrica dňa 23.11.2020 v rámci upomínacieho konania návrh na vydanie platobného rozkazu. Okresný súd Banská Bystrica vyzval žalobcu podaním zo dňa 27.11.2020, či súhlasí s vydaním platobného rozkazu v časti, v ktorej sa rozpor žaloby so zákonom netýka, t. j. v časti o zaplatenie 2.300,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2300,- eur od 27.03.2020 do zaplatenia a náhrady trov konania, nakoľko dospel k záveru, že predmetný spotrebiteľský úver sa podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov, keďže je v zmluve nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť v sume 15.203,30 eur, hoci správne mala byť uvedená suma 15.204,- eur. Žalobca súhlasil s vydaním platobného rozkazu len v časti o zaplatenie 2.300,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.300,- eur od 27.03.2020 do zaplatenia a náhrady trov konania. Proti platobnému rozkazu zo dňa 18.12.2020 sp. zn. 23Up/2116/2020 podala žalovaná včas odôvodnený odpor a následne žalobca navrhol pokračovanie v konaní na príslušnom súde. Predmetom konania tak zostalo zaplatenie istiny 2.300,- eur s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 2.300,- eur od 27.03.2020 do zaplatenia a náhrada trov konania. Žalovaná úver riadne a včas nesplácala, preto sa úver stal predčasne splatný k 17.07.2018, a to v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a Obchodnými podmienkami. Žalovaná uhradila celkovo sumu 7.700,- eur, ktorá bola započítaná vo výške 3866,28 eur na istinu, vo výške 90 eur na poplatky a vo výške 3.779,72 eur na zmluvné úroky a úroky z omeškania. Spôsob započítania platieb je upravený v Obchodných podmienkach pre úver.

3. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31.08.2014 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Uviedol, že žalobca žalovanej predmetný spotrebiteľský úver vo výške 10.000,- eur na základe predmetnej zmluvy poskytol a žalovaná ho podľa predmetnej zmluvy aj začala splácať. Keďže žalovaná prestala splácať predmetný spotrebiteľský úver riadne a včas, žalobca v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a obchodných podmienok vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Dlh žalovanej podľa žalobcu predstavoval ku dňu mimoriadnej splatnosti 17.07.2018 sumu 6.463,11 eur. Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovaná zaplatila žalobcovi sumu 80,- eur dňa 26.03.2020. Žiadnu z uvedených skutočností neurobila žalovaná spornou, a preto ich súd považoval za nesporné. Zo spisu vyplýva, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným vznikol na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 8275157685 zo dňa 27.08.2014, podľa ktorej bol žalovanej spolu so spoludlžníkom poskytnutý úver v sume 10.000,- eur čiastočne za účelom splatenia predchádzajúcich spotrebiteľských úverov celkom v sume cca 5.466,- eur (2 spotrebiteľské úvery žalobcovi vo výške cca 3.866,- eur a jeden spotrebiteľský úver spoločnosti CETELEM vo výške cca 1.600,- eur). Predmetný úver bol čerpaný dňa 27.08.2014, kedy bola suma 3.877,67 eur vyplatená na účet žalobcu za účelom splatenia 2 spotrebiteľských úverov žalovanej u žalobcu a kedy bola suma 6.122,33 eur vyplatená na účet žalovanej. Žalobca teda poskytol žalovanej a spoludlžníkovi spotrebiteľský úver vo výške 10.000,- eur, s dobou splácania 84 mesiacov, termínom konečnej splatnosti úveru 20.08.2021 a výškou mesačnej úhrady 181,- eur, fixnou úrokovou sadzbou 12,9% ročne, RPMN banky 13,69%, priemernou RPMN na trhu 10,86% ročne, celkovou čiastkou, ktorú mala žalovaná zaplatiť 15.203,31 eur. Prvá splátka úveru bola splatná dňa 20.09.2014. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného do 31.08.2014 považuje za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko neobsahuje správny údaj podľa § 9 ods. 2 písm. j) citovaného zákona, keďže neobsahuje správny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nakoľko v zmluve je uvedená suma 15.203,31 eur, hoci z prepočtu 84 mesačných splátok po 181,- eur vyplýva, že žalovaná mala zaplatiť na splatenie úveru celkovú čiastku 15.204,- eur. Keďže žalobca poskytol žalovanej sumu 10.000,- eur a žalovaná doteraz zaplatila sumu 7.700,- eur, je povinná vrátiť žalobcovi sumu 2300,- eur tak, ako žiada žalobca po úprave petitu na výzvu súdu podľa § 8 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní. Zároveň súd priznal žalobcovi aj uplatnené úroky z omeškania v zákonnej výške 5% ročne zo sumy 2300,- eur v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v platnom znení tak, ako ostali predmetom konania po úprave petitu v upomínacom konaní, t. j. od 27.03.2020 do zaplatenia, kedy bola žalovaná určite v omeškaní. Súd považoval predmetnú zmluvu za platne uzavretú, nakoľko nevidel rozpor, či obchádzanie zákonov jej dohodnutými zmluvnými podmienkami týkajúcimi sa refinancovania iných záväzkov dlžníkov predmetnou zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Tvrdenia právneho zástupcu žalovanej o tom, že sa majú predmetné zmluvy posudzovať podľa § 52a ods. 1 Občianskeho zákonníka je v rozpore so zákonným znením tohto ustanovenia, podľa ktorého ak sú uzavreté viaceré spotrebiteľské zmluvy pri tom istom rokovaní alebo sú zahrnuté do jednej listiny, posudzuje sa každá z týchto zmlúv samostatne. Čo podľa zákonného znenia tohto ustanovenia znamená, že všetky zmluvy by museli byť uzavreté dňa 27.08.2014 medzi tými istými zmluvnými stranami a nie ako to bolo v tomto prípade, keď

refinancované záväzky žalovanej boli síce z rovnakého roku 2010, no boli uzatvárané pred predmetným spotrebiteľským úverom a jeden záväzok aj medzi inými zmluvnými stranami, ktorým mali byť len splatené. A nejde ani o prípad, že boli zahrnuté do jednej listiny, nakoľko predmetné spotrebiteľské úvery boli predmetom samostatným zmlúv uzavretých ešte v roku 2010. Z uvedených dôvodov považoval súd predmetnú spotrebiteľskú zmluvu uzavretú za platne, no v dôsledku absencie zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov. Vzhľadom k uvedenému súd žalobe vo zvyšnej časti vyhovel a žalovanú zaviazal žalobcovi zaplatiť sumu 2.300 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.300,- eur od 27.03.2020 do zaplattenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

4. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok /ďalej len CSP/. Žalobca bol v konaní čiastočne úspešný, a to o zaplattenie 2300,- eur s úrokom z omeškania 5% zo sumy 2300,- eur od 27.03.2020 do zaplattenia, čo ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavuje úspech žalobcu k celému predmetu konania (o zaplattenie 8086,06 eur s príslušenstvom) v rozsahu 28,44%, t. j. žalovaná bola úspešná v časti 71,56% z celého predmetu konania (čiastočné späťvzatie žaloby v zmysle § 8 ods. 1 zákona o upomínacom konaní), a preto čistý úspech žalovanej predstavuje 43,12%. Z uvedeného dôvodu súd priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 43,12% voči žalobcovi.

5. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie obe strany sporu.

6. Žalobca podaným odvolaním napadol výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. Uviedol, že nesúhlasí s argumentáciou súdu prvej inštancie, ktorou tento odôvodnil svoje rozhodnutie, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 43,12 %. Poukázal na ustanovenie § 8 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z o upomínacom konaní v znení neskorších predpisov, v ktorom je uvedené, že ak sa návrhom uplatňuje nárok, ktorý je sčasti v rozpore s právnymi predpismi, súd vyzve žalobcu, aby v lehote piatich pracovných dní od doručenia výzvy uviedol, či súhlasí s vydaním platobného rozkazu v časti, ktorej sa rozpor netýka. Ak tak žalobca urobí, platí, že vo zvyšnej časti vzal návrh späť a konanie sa v tejto časti zastavilo. O tomto následku súd strany upovedomí. Žalobca teda vzal žalobu v časti o zaplattenie 5.786,06 eur s príslušenstvom späť, a teda momentom vydania súhlasu s vydaním platobného rozkazu v časti ostal predmetom konania iba nárok na úhradu sumy 2.300,- eur. Právny zástupca žalobcu podal odpor proti platobnému rozkazu zo dňa 18.12.2020, teda v čase keď predmetom konania ostal už len nárok, ktorému konajúci súd v plnom rozsahu vyhovel. Ak teda konajúci súd postupoval uvažoval v intenciách zásady pomeru úspechu v konaní, tak nemal stranám konania priznať trovy konania, nakoľko žalovanej v časti späťvzatia žaloby v súlade s ustanovením § 8 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. nevznikli žiadne trovy konania, nakoľko žalovaná nebola právne zastúpená. V čase prevzatia právneho zastúpenia zo strany právneho zástupcu žalovanej už prebiehalo konanie s iným predmetom sporu, nakoľko konanie v predchádzajúcej časti bolo zastavené. Žalobca poukázal aj na § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu. Aj výkladom citovaného ustanovenia možno podľa neho logicky dospieť k záveru, že žalovanému a jeho právnenmu zástupcovi vzniká nárok na náhradu trov konania resp. právneho zastúpenia momentom prevzatia právneho zastúpenia, a teda nárok sa odvíja od predmetu konania v čase začatia poskytovania právnych služieb. Žalovaná teda v časti nároku, ktorý vzal žalobca späť nemá nárok na žiadnu náhradu trov konania, nakoľko jej žiadne trovy nevznikli. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. zrušil a v tejto časti vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo aby ho v tomto výroku zmenil tak, že žiadnej zo strán konania neprizná nárok na náhradu trov konania.

7. Žalovaná podaným odvolaním napadla výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorej jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.300,- eur spolu s úrokom z omeškania. Uviedla, že so žalobcom uzavrela zmluvu o úvere - lepšia splátka, na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť jej pôžičku vo výške 10.000 eur a ona sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť spolu s úrokmi a poplatkami. V zmysle zmluvy bolo účelom úveru uhradenie záväzkov žalovanej voči Poštovej banke /rok poskytnutia 2010, odhadovaný zostatok úveru 1.266,- eur a rok poskytnutia 2010, odhadovaný zostatok úveru 2.600

eur/ a voči spoločnosti CETELEM /rok poskytnutia 2010, odhadovaný zostatok úveru 1.600 eur/. Toto zmluvné dojednanie o účele použitia pôžičky považuje žalovaná za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Má za to, že účel poskytnutia úveru na prefinancovanie iných záväzkov - predošlých záväzkov, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a to z dôvodu, že nie je možné a najmä vhodné, aby bol poskytnutý úver na vyplatenie predošlých záväzkov voči žalobcovi a to najmä z dôvodu netransparentnosti použitia predmetného úveru. Za ďalšiu neprijateľnú podmienku v zmluve považuje skutočnosť, že klient nemal možnosť oboznámiť sa s ustanoveniami jednotlivých zmlúv pred uzavretím samotnej zmluvy. Žalovaná nebola pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaná o predošlých záväzkoch, na základe čoho má za to, že zmluva nevznikla, nakoľko žalobca nepreukázal ani vznik ani existenciu predošlých záväzkov, ktoré sú jej predmetom. Samotnú zmluvu považujeme za neplatnú pre jej neurčitosť - nie sú uvedené podmienky a náležitosti týchto ostatných zmluvných vzťahov. Žalobca žiadnym hodnoverným resp. preskúmateľným spôsobom nepreukázal, existenciu predošlých záväzkov, od ktorých je závislá existencia zmluvy, pričom je povinnosťou preukázať resp. predložiť nespochybniteľné dôkazy svedčiace o opodstatnenosti jeho nároku čo do základu a výšky. Nakoniec žalovaná uviedla, že správanie právneho predchodcu žalobcu smeruje k obchádzaniu ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní tým, že banka „refinancuje“ staré záväzky, čo je podľa nej v rozpore s dobrými mravmi a využívanie omylu spotrebiteľa, ktorý by takýto krok inak neurobil, na základe čoho je nárok uplatnený žalobou nedôvodný v celom rozsahu. V neposlednom rade možno považovať konanie žalobcu, ktorý premlčané záväzky žalovanej nahradí novým záväzkom, za obchádzanie zákona, čo je neplatný právny úkon. Žalovaná preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne.

8. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Poukázal na to, že v zmysle § 296 CSP môže spotrebiteľ predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej a ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú. Uvedené však v zmysle § 291 ods. 3 CSP neplatí, ak je spotrebiteľ zastúpený advokátom. Tiež poukázal na § 151 ods. 1 CSP, podľa ktorého sa skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Uviedol, že odvolanie žalovanej považuje za účelové a v rozpore so zásadou hospodárnosti. Žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie nerozporovala ani namietala neprijateľnosť zmluvnej podmienky, a to aj napriek skutočnosti, že tieto údaje jej boli dobre známe. Tiež jej tvrdenia o konsolidácii neboli preukázané a súd sa náležite vysporiadal s otázkou právnej kvalifikácie zmluvy a nemožnosti aplikácie ustanovení § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka. Potom vychádzajúc zo zásad a princípov civilného sporového konania nie je možné akceptovať žalovanou namietané skutočnosti za včas uplatnené. Je nepochybné, že žalovaná v konaní vystupuje ako spotrebiteľ, teda slabšia strana. Za iných okolností by tak nebolo možné použiť ustanovenia o koncentrácii konania. Žalovaná však bola v konaní zastúpená advokátom. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil.

9. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

10. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania oboch strán sporu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

11. Odvolací súd preskúmaním veci v rozsahu a z dôvodov odvolania oboch sporových strán dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri rozhodnutí vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam sporových strán dodáva nasledovné:

12. V prvom rade je potrebné vyjadriť sa k odvolaniu žalovanej proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorej jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.300,- eur spolu s úrokom z omeškania. Odvolacie námietky žalovanej voči tomuto rozhodnutiu nie sú žiadnymi novotami v odvolacom konaní,

ktoré by žalovaná neuplatnila už pred súdom prvej inštancie, ako to tvrdí žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej. Žalovaná len opakuje tvrdenia, ktoré už použila vo svojom odpore proti platobnému rozkazu, ktorý bol v tejto právnej veci vydaný v upomínacom konaní. Už tam žalovaná uvádzala, že je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keď poskytovaný úver slúži na refinancovanie predchádzajúcich úverových záväzkov spotrebiteľa, a to najmä z dôvodu netransparentnosti poskytovaného úveru. Rovnako už vtedy uvádzala, že je neprijateľnou zmluvnou podmienkou aj to, že žalovaná ako spotrebiteľ nemala možnosť sa pred uzatvorením zmluvy oboznámiť s ustanoveniami úverových zmlúv, z ktorých záväzky žalovanej boli refinancované. Tiež poukazovala na to, že veriteľ obchádza týmto spôsobom zákon, keď premlčané záväzky žalovanej nahrádza novým záväzkom, čo vedie k neplatnosti právneho úkonu.

13. K uvedeným tvrdeniam žalovanej sa už do určitej miery vyjadril aj súd prvej inštancie v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku, keď uviedol, že nevidí žiadny rozpor so zákonom alebo jeho obchádzanie v tom, ak sa poskytovaným úverom refinancujú iné záväzky dlžníka /bod 22. odôvodnenia/. S uvedeným súhlasí aj odvolací súd. Refinancovanie starších úverov novým úverom je bežnou praxou v oblasti poskytovania úverov, či už bankami alebo nebankovými spoločnosťami. Žiadny všeobecne záväzný právny predpis niečo takéto nezakazuje a účel použitia úverových prostriedkov je úplne na vôli dlžníka, resp. na vzájomnej dohode medzi ním a veriteľom v samotnej úverovej zmluve, ak si v nej dojednávajú účel použitia úveru. Refinancovanie starších úverových záväzkov žalovanej ako spotrebiteľa z nového úverového záväzku teda samé osebe nie je zákonom zakázané. Podľa odvolacieho súdu takéto refinancovanie ani nijako nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa /ako neprijateľnú zmluvnú podmienku definuje § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka/. Odvolací súd nevidí spôsob ako by suma práv a povinností zmluvných strán mohla byť v neprospech spotrebiteľa-žalovanej vychýlená samotným účelom použitia úverových prostriedkov.

14. Pokiaľ žalovaná namieta, že nemala možnosť oboznámiť sa s ustanoveniami jednotlivých zmlúv /o starých úveroch/ pred uzavretím samotnej zmluvy /o novom úvere/, tak tu možno uviesť len toľko, že žalovaný si mala byť vedomá obsahu úverových zmlúv, ktorých bola zmluvnou stranou. Niet žiadneho právneho ani logického dôvodu, aby bola pri uzatváraní novej úverovej zmluvy, z ktorej úver chce podľa dohody s veriteľom použiť na splatenie predchádzajúcich úverových záväzkov, oboznamovaná nanovo s obsahom v minulosti ňou samou uzatvorených úverových zmlúv. Rovnako nevidí odvolací súd žiadny dôvod na to, aby žalobca, či už ako veriteľ v zmluve o úvere, alebo v tomto konaní ako strana sporu preukazoval existenciu predošlých záväzkov žalovanej, na splnenie ktorých bol úver z časti použitý. Podľa tvrdení žalobcu /vyjadrenie k odporu/, ktoré žalovaná v priebehu sporu nepoprela, uzatvorenie zmluvy o úvere iniciovala samotná žalovaná, ktorá aj do zmluvy uviedla, aké svoje záväzky chce z čerpaných úverových prostriedkov splniť. Mala teda o svojich predchádzajúcich záväzkových vzťahoch vedomosť, ich existenciu nepoprela ani v tomto spore a je preto absurdné od žalobcu požadovať, aby ich existenciu či už ako veriteľ v zmluve o úvere, alebo v tomto konaní ako strana sporu preukazoval.

15. V zásade rovnakými argumentami možno odôvodniť aj nedôvodnosť poslednej námietky žalovanej o tom, že správanie právneho predchodcu žalobcu smeruje k obchádzaniu ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní tým, že banka „refinancuje“ staré premlčané záväzky, čo je podľa nej v rozpore s dobrými mravmi a využívanie omylu spotrebiteľa, ktorý by takýto krok inak neurobil, resp. ide o konanie, ktoré obchádza zákon a je preto ako právny úkon neplatné. Bola to práve žalovaná, ktorá iniciovala uzatvorenie zmluvy o úvere a ktorá aj do zmluvy uviedla, aké svoje záväzky chce z čerpaných úverových prostriedkov splniť. Mohla a mala si byť preto vedomá rozsahu a kvality svojich záväzkov, teda aj toho, či nie je právo veriteľa na ich plnenie už premlčané. Aj pre takýto prípad by však platilo, že premlčaním práva veriteľa záväzok žalovanej nezanikol, ďalej existoval vo forme naturálnej, pred súdom nevymáhateľnej pohľadávky veriteľa, ktorá sa len oslabilá vo svojej zložke nároku. Ak by sa teda žalovaná so žalobcom dohodla, že čerpaný úver bude použitý na splatenie jej starších záväzkov, vo vzťahu ktorým je už právo žalobcu ako veriteľa premlčané, neznamenalo by to samo osebe zo strany žalobcu obchádzanie zákona a nebol by samotný takýto postup ani v rozpore s dobrými mravmi, pretože by došlo len k splneniu existujúceho dlhu, hoci jeho splnenie si už veriteľ nemohol nárokovať. Naostatok je potrebné uviesť, že žalovanej tvrdenia o refinancovaní premlčaných záväzkov zostali len v rovine teoretických tvrdení, keď v priebehu konania netvrdila a nepreukázala, ktorý jej záväzok, na splnenie ktorého bol čerpaný úver použitý, bol v čase uzatvorenia zmluvy o úvere premlčaný a v akom rozsahu.

16. Súd prvej inštancie preto podľa odvolacieho súdu správne posúdil zmluvu o úvere uzatvorenú medzi stranami ako platný právny úkon, a s ohľadom na ďalšiu svoju právnu argumentáciu žalovanej správne uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.300,- eur spolu s úrokom z omeškania.

17. Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania, ani toto odvolanie nebolo dôvodné. Žalobca namieta proti tomu, že súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania podľa pomeru úspechu strán v spore, pričom mal za to, že žalobca bol v konaní čiastočne úspešný, a to o zaplatenie 2300,- eur s úrokom z omeškania 5% zo sumy 2300,- eur od 27.03.2020 do zaplatenia, čo ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavuje úspech žalobcu k celému predmetu konania (o zaplatenie 8086,06 eur s príslušenstvom) v rozsahu 28,44%, t. j. žalovaná bola úspešná v časti 71,56% z celého predmetu konania (čiastočné späťvzatie žaloby v zmysle § 8 ods. 1 zákona o upomínacom konaní), a preto čistý úspech žalovanej predstavuje 43,12% a v tomto rozsahu má žalovaná voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Uvedený postup súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania považuje odvolací súd za celkom správny. Žalobca si podanou žalobou uplatňoval od žalovanej zaplatenie istiny 6.053,72 eur spolu s vyčíslenými úrokmi z istiny 1.467,59 eur, vyčíslenými úrokmi z omeškania 9,48 eur a 519,27 eur, poplatkov 36 eur a úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 6.053,72 eur od 27.3.2020 do zaplatenia. Na výzvu upomínacieho súdu žalobca súhlasil s vydaním platobného rozkazu len v časti o zaplatenie 2.300,- eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 2.300 eur od 27.3.2020 do zaplatenia. Ako správne poukázal, týmto úkonom sa podľa § 8 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní má za to, že vo zvyšnej časti vzal svoju žalobu späť, konanie sa v tejto časti zastavilo a predmetom konania tak zostala len jeho pohľadávka na zaplatenie 2.300 eur s príslušenstvom. Aj z uvedeného zákonného ustanovenia je zrejmé, že predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie 8086,06 eur /6.053,72 + 1.467,59+ 9,48+519,27+36/ s príslušenstvom, ktorý žalobca vymedzil v podanej žalobe/návrhu na vydanie platobného rozkazu a len po jeho súhlase na výzvu upomínacieho súdu zostal predmetom konania nárok žalobcu na zaplatenie 2.300,- eur s príslušenstvom, pričom v zostávajúcej časti sa má za to, že žalobca vzal svoju žalobu späť a konanie bolo zastavené. Niet jediného dôvodu na to, aby súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania na tieto skutočnosti neprihliadol a to bez ohľadu na to, že k čiastočnému späťvzatiu žaloby a zastaveniu konania došlo ešte predtým, ako bol vo veci vydaný platobný rozkaz, tento bol doručený žalovanej a táto voči nemu podala odpor. Uvedené skutočnosti sú bez významu. Žalobca podanou žalobou vymedzil predmet konania tento sa jeho dispozičným úkonom neskôr obmedzil a na to je potrebné prihliadať pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Správne preto súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z pomeru úspechu strán vo veci /§ 255 ods. 1 CSP/, pričom správne za úspech žalobcu označil časť o zaplatenie 2.300,- eur s príslušenstvom, kde žalobe žalobcu rozsudkom vyhovel a za úspech žalovanej naopak časť, v ktorej vzal žalobca v priebehu konania svoju žalobu späť a konanie bolo zastavené, pretože k zastaveniu v tejto časti došlo bez zavinenia žalovanej, len z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom a preto by v tejto časti mala žalovaná podľa § 256 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, čo z hľadiska určenia pomeru úspechu strán v spore možno považovať za časť, kde bola procesne úspešná žalovaná. Aj nasledujúce vyčíslenie pomeru úspechu strán v spore /28,44 % žalobca, 71,56 % žalovaná, 43,12 % čistý úspech žalovanej/ považuje odvolací súd za správny. Na správnosti uvedeného postupu súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania nič nemení ani skutočnosť, že žalovanej do dňa čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom žiadne trovy konania nevznikli. Uvedené nemá nijaký vplyv na určenie pomeru procesného úspechu strán v spore. Pre ten je dôležité len to, čo bolo predmetom konania a ako bolo o ňom rozhodnuté. To, že žalovanej do určitého momentu konania trovy nevznikli sa samozrejme prejaví v tom, že žalovaná si za tento úsek konania nebude uplatňovať žiadane trovy k náhrade /nemá aké/ a súd jej tak za tento úsek ani žiadnu náhradu trov konania neprizná. Rovnako je bez významu aj poukaz žalobcu na to, že tarifná odmena právneho zástupcu strany sporu sa podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. určuje podľa tarifnej hodnoty predmetu sporu určenej pri začatí poskytovania právnej služby. Ani toto nemá vplyv na určenie pomeru procesného úspechu strán v spore. Znamená to len toľko, že pri určení tarifnej odmeny zástupcu žalovanej je potrebné vychádzať zo skutočnosti, že pri prevzatí právneho zastúpenia žalovanej v tomto spore už bol predmet konania obmedzený čiastočným späťvzatím žaloby a zastavením konania, a preto je tarifnou hodnotou sporu, od ktorého sa odvíja výška tarifnej odmeny, už len nárok žalobcu na zaplatenie 2.300,- eur s príslušenstvom.

18. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP. V odvolacom konaní bol žalobca úspešný pokiaľ ide o meritum veci /výrok I. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie/ a žalovaná naopak úspešná pokiaľ ide o rozhodnutie o náhrade trov konania /výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie/. Pomer úspechu oboch strán sporu v odvolacom konaní je tak podľa odvolacieho súdu rovnaký a preto bolo rozhodnuté, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).